

Maria Bouroncle

GÖTEBORG

Telefonen ringer på Nordiska Investeringsbanken i Helsingfors där jag arbetar sedan några år tillbaka. Det är en varm sommardag 1999 och min dotter har hunnit fylla fyra månader.

"Visste du att moster Ingeborg dränkte sina tre barn?" frågar min kusin när jag lyfter på luren.

Min kusin arbetar på sjukhuset i Borås och en patient har just berättat om den tragiska händelsen som utspelades i den lilla byn Vesene i Västergötland en kall påskdag 1929.

Jag har ingen aning om att Ingeborg

varit gift. Jag har ingen aning om att hon har haft tre barn. Ingen i vår familj har någonsin nämnt deras namn.

Ingeborg var min mammas moster. När jag var liten besökte vi henne på en rad olika sjukinrättningar runt om i Västergötland. Ingeborg var den där lätt överviktiga damen, i de blommiga klänningarna och fula hattarna, som skrek på hjälp.

Ingeborg dog 1978 när jag var 13 år. Jag ärvde en hemvävd matta och hennes silverfärgade cykel från fyrtioalet, en Monark med stora ballonghjul och trähandtag. Jag målade den svart under min studietid i Göteborg. Den randiga trasmattan i rosa rosengång lade jag på studentlyans sovrumsgol.

Som nybliven mamma förmådde jag inte ta till mig historien om Ingeborg och morderna på hennes tre barn: Tor, Efraim och Lucia. Först tio år senare frågar jag min mamma om vad som hände den där kalla påskdagen 1929, men hon minns inte. Ytterligare fem år senare börjar jag gräva i arkiven. Jag läser polisförhör och sjukjournaler. Jag läser Ingeborgs kärleksbrev till sin man från kvinnofängelset i Växjö. Jag reser Sverige runt i Ingeborgs fotspår. Nu blir jag så tagen av hennes öde att jag måste få ned berättelsen på papper. Jag vill förstå hur en kvinna jag känt så väl och som var så god kunde

begå ett så ohyggligt brott.

Resultatet blev en bok om sorg, skuld och skam. Men också om förståelse, förlåtelse och försoning. När Saga Egmont förlag i december 2018 publicerade *Det kom för mig i en hast: Historien om barnamörderskan Ingeborg Andersson* sa jag upp mig från mitt arbete på Inter-American Development Bank i Washington DC. Efter 25 år utomlands flyttade jag tillbaka till min hemstad Göteborg för att bli författare på heltid. Historien om Ingeborg förändrade mitt liv.

www.mariabouroncle.com

Charlotte Bratt

RIVIERAN

Skrivit har jag gjort i hela mitt liv; det började med dagbok varje kväll och sedan har jag fortsatt med både dikter och romaner, men jag har aldrig givit ut något. Jag var åtta år när jag fick min första dagbok och jag har sparat alla. Innehållet i dagböckerna var en redogörelse över dagen med fokus på känslor och relationer och väldigt mycket fokus på kärlek. Parallellt började jag vid 14 - 15 års ålder att skriva dikter och små berättelser. Jag skrev kontinuerligt tills jag var 25 år. Sedan kom familjelivet in i bilden.

Nu när barnen har blivit stora och tid har frigjorts, har jag fått blodad tand och skriver dagligen. Det var på en skrivarkurs i Skanör för drygt ett år sedan som jag fick struktur och hjälp med att komma igång

ordentligt. Det har nu blivit mitt reningsbad och fungerar som en slags meditation för mig. Så fort jag börjar skriva kommer jag in i ett "flow" som jag sällan hittar i andra sammanhang.

Jag skriver om mig själv, mina tankar och mitt liv och jag har en bok som ligger på tillväxt och gro; den kommer i romanform.

Med min uppväxt i Göteborg, Nice och Marbella har jag fortsatt att leva som en liten globetrotter. Jag älskar att möta nya människor, se nya platser och att försöka akklimatisera mig till olika miljöer. Det får mig att växa och utvecklas. Med bas i Stockholm har jag nu ett andra boende på Rivieran, där jag hämtar inspiration och får utlopp för mitt skrivande.

Som nybliven medlem i SWEA gläder det mig mycket att få bidra med en liten bit till reportaget i Forum och att få möjlighet att träffa likasinnade.